

власних коштів і формування оптимальної структури капіталу, що можливе лише за умови рентабельної роботи суб'єкта підприємництва.

Таким чином, ключовими критеріями оптимізації фінансової структури капіталу підприємства є такі: урахування вартості різних частин капіталу (власного та позикового), що впливають на норму валового та чистого прибутку підприємства; використання ефекту фінансового левериджу, тобто ефективності залучення позикового капіталу з погляду його впливу на рентабельність власного капіталу через податкову економію та перевищення валової рентабельності активів над сплатою відсотків за позиковий капітал; оптимізація структури капіталу за критерієм мінімізації вартості власного капіталу, вартості позикового капіталу та середньозваженої вартості загального капіталу; досягнення оптимального (мінімального) рівня фінансового ризику; використання основних правил фінансування: «вертикального» та «горизонтального»; забезпечення запасу фінансової міцності підприємства; дотримання визначених рівнів ліквідності, плато- і кредитоспроможності, фінансової стійкості, рентабельності, ділової активності підприємства тощо.

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ ІНВЕСТИЦІЯМИ ТОРГОВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ В ІНСТРУМЕНТИ ФОНДОВОГО РИНКУ

Іванюта М.О., асп.

Науковий керівник – канд. екон. наук, проф. **О.П. Близнюк**
Державний біотехнологічний університет

Фінансові інвестиції можуть використовуватися торговельними підприємствами як ефективний інструмент вкладень тимчасово вільного грошового капіталу у високодохідні цінні папери, з яких формується диверсифікований портфель фондових активів у відповідності з розробленою інвестиційною стратегією.

Фінансове інвестування може здійснюватися в таких основних формах: вкладення капіталу в статутні фонди спільних підприємств; вкладення капіталу в дохідні види грошових інструментів; вкладення капіталу в дохідні види фондових інструментів. Остання форма фінансових інвестицій є найбільш масовою та перспективною. Вона характеризується вкладенням коштів в різноманітні види цінних паперів, які вільно обертаються на фондовому ринку: пайові цінні папери, які засвідчують право власності (акції); боргові цінні папери,

що засвідчують відносини позики (корпоративні облигації, ощадні та інвестиційні сертифікати, векселі, облигації державних та місцевих позик); похідні цінні папери.

Фінансова оцінка пайових цінних паперів та визначення їх інвестиційної привабливості здійснюється за допомогою фундаментального та технічного аналізу. Мета цих двох видів інвестиційного аналізу полягає у виборі цінних паперів, які інвестор може оцінити, порівняти з іншими і реально здійснити операції з ними, тобто купувати та продавати. Як той, так і інший види аналізу мають своїх прибічників та супротивників, обидва вони широко використовуються у практиці інвестиційного аналізу цінних паперів.

Фундаментальний аналіз передбачає ретельне вивчення фінансово-господарського становища емітента. Основною метою фундаментального аналізу є прогнозування майбутніх доходів емітента та пов'язаних з ними дивідендів, зростання ринкової вартості акцій. До основних методів фундаментального аналізу належать: методи оцінки внутрішньої вартості, дохідності та ризику акцій, їх інвестиційної привабливості і якостей згідно відомих рейтингів корпоративних цінних паперів.

Інвестиційні рішення повинні прийматися з урахуванням значення не одного, а комплексу показників. Найбільш важливими показниками фінансової оцінки акцій є: дохідність (дивіденди), ринковий курс, капіталізована вартість, співвідношення ринкової і номінальної ціни, вартість чистих активів на акцію, прибуток на акцію, коефіцієнт «ціна-дохід», коефіцієнт платіжності, показники обігу, дисконтова на вартість. Значна кількість моделей оцінки внутрішньої вартості акцій, які застосовуються в процесі фундаментального аналізу, базуються на концепції теперішньої вартості майбутніх грошових потоків.

Рейтингові оцінки акцій широко використовуються в країнах із розвиненими фондовими ринками, віднесення цінних паперів до того чи іншого класу само по собі може впливати на їхню вартість. В зарубіжній практиці за критерієм якості цінного паперу виокремлюють наступні типи акцій: акції з «блакитними корінцями»; дохідні акції; акції зростання; циклічні акції; захищені акції; спекулятивні акції.

Технічний аналіз цінних паперів не передбачає вивчення економічного стану і перспектив емітентів, оскільки вважає, що вони вже враховані ринком в оцінці поточної ціни активів. Тому він бере за основу біржові дані котирування акцій. Метою технічного аналізу є пошук стійких конфігурацій цін. Аналіз проводиться за допомогою графіків, що відображають ринкову поведінку цінного паперу.

Оцінка ефективності фінансових інвестицій в боргові цінні папери (переважно державні та корпоративні облигації) здійснюється за сукупністю таких показників: ринковий курс та ціна, прямий дохід на облигацію, ціна конверсії. Розраховується період окупності боргових інструментів, відомий як аналіз дюрації. Надається оцінка внутрішньої вартості облигацій з дисконтом, фіксованою та плаваючою відсотковими ставками, оцінюється дохідність та ризик облигацій.

Портфель фінансових інвестицій – це певним чином підібрана сукупність окремих видів цінних паперів та інших фінансових інструментів, які є найбільш дохідними та безпечними для інвестора. Головною метою формування портфелю фінансових інвестицій є забезпечення реалізації політики фінансового інвестування шляхом підбору найбільш дохідних та найменш ризикових цінних паперів.

Таким чином, в процесі здійснення фінансових інвестицій та формування диверсифікованого портфелю фондових інструментів перед інвесторами постає завдання оцінки рівнів ризику та дохідності пайових та боргових цінних паперів. Інвестиційний портфель, який відповідає цілям його формування, являє собою оптимальний або збалансований портфель фінансових інвестицій.

ВПЛИВ ДЕРЖАВНОГО НАГЛЯДУ НА РОЗВИТОК СТРАХОВОГО РИНКУ

Іващенко А.Г., гр. Ф-29

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **О.В. Жиликова**
Державний біотехнологічний університет

Страховий бізнес України розвивається як частина фінансового сектору країни, що проходить шлях трансформації від тотального адміністративного регулювання до ринкової економіки. Еволюція регуляторів страхового бізнесу України історично сприяла зростанню галузі страхування.

Традиційно виділяють наступні етапи розвитку українського страхового ринку:

I етап (1991-1993 рр.) – характеризується відсутністю державного контролю за страховими компаніями та законодавчої бази, яка б регламентувала страхові відносини, відсутність ліцензійних вимог, вимог щодо рівня платоспроможності, статутного капіталу та активів страховиків.